

Stockholm den 7 april 2015

R-2015/0067

Till Finansdepartementet

Ju2014/7269/DOM

Sveriges advokatsamfund har genom remiss den 7 januari 2015 beretts tillfälle att avge yttrande över betänkandet Fortsatt utveckling av förvaltningsprocessen och specialisering för skattemål (SOU 2014:76).

Sammanfattning

Advokatsamfundet tillstyrker förslagen om att förberedande sammanträde ska hållas om det främjar ett snabbt avgörande av målet eller kan antas vara till fördel för utredningen samt att rätten ska göra en skriftlig sammanställning om det krävs med hänsyn till målets beskaffenhet.

Utökad aktivitet från domstolens sida i form av förberedelser och processlägesöversikter bör prövas mot bakgrund av ökade möjligheter för den skattskyldige i komplicerade mål att få rättsligt biträde förordnat av rätten och som ersätts av allmänna medel.

Advokatsamfundet anser att bestämmelsen i 30 § förvaltningsprocesslagen (FPL) bör kompletteras med en bestämmelse av motsvarande innebörd som den i 30 kap. 5 § p. 5 rättegångsbalken (RB), dvs. att domskälen även ska innehålla uppgift om vad som är bevisat i målet.

Samtidigt bör även bestämmelsen i 13 § förordningen om mål i allmän förvaltningsdomstol – som bl.a. föreskriver att i en dom ska anges parternas yrkanden och invändningar – överföras till 30 § FPL.

Advokatsamfundet tillstyrker förslagen om ändringar vad gäller förvaltningsrättens sammansättning i skattemål.

Advokatsamfundet avstyrker förslaget om att begränsa enskild parts rätt till muntlig förhandling i kammarrätterna.

Advokatsamfundet avstyrker förslaget att förkorta tiden för överklagande avseende domstols avgörande i mål om socialförsäkring och mål om arbetslöshetsförsäkring till tre veckor.

Advokatsamfundet har i övrigt ingen erinran mot utredningens lagförslag.

Grundläggande ställningstagande avseende förvaltningsprocessen (avsnitt 5)

Förberedande sammanträde och skriftlig sammanställning

Advokatsamfundet ställer sig bakom utredningens bedömning att en utvidgad materiell processledning i domstolarna är av vikt för att den enskildes rättssäkerhet ska tillvaratas. Mot denna bakgrund tillstyrker Advokatsamfundet förslagen om att förberedande sammanträde ska hållas om det främjar ett snabbt avgörande av målet eller kan antas vara till fördel för utredningen samt att rätten ska göra en skriftlig sammanställning om det krävs med hänsyn till målets beskaffenhet.

Tydliga domskäl

Advokatsamfundet instämmer i utredningens slutsatser om vikten av att domstolarna redovisar tydliga skäl för sina avgöranden. Det är grundläggande för en rättsstat, och även för uppfyllandet av Sveriges åtaganden enligt Europakonventionen, att rättskipningen sker i så öppna former som möjligt och att domstolarna motiverar sina avgöranden. Utredningen redovisar dock inget förslag för att stärka rättssäkerheten i detta avseende.

Enligt Advokatsamfundets erfarenhet är förvaltningsdomstolarnas domskäl i vissa avseenden bristfälliga, t.ex. görs ibland inte någon skillnad mellan bevisfrågor och rättsliga frågor utan skälen redovisas med standardiserade fraser av typen ”vid en samlad bedömning”. Motiveringar av detta slag ger inte någon vägledning för parterna om hur rätten har resonerat.

Det kan i detta sammanhang noteras att förvaltningsdomstolarnas bristfälliga redovisning av domskäl även har uppmärksammats i närtid i andra sammanhang. Så t.ex. av Justitieombudsmannen (beslut 2014-05-23, dnr 748-2014) och av företrädare för domarkåren (artiklar i Svenska Dagbladets ”Brännpunkt” den 19 januari 2015 av Marie B Hagsgård och den 5 januari 2015 av Styrelsen för Sveriges Domareförbund).

Mot denna bakgrund anser Advokatsamfundet att det, i syfte att stärka rättssäkerheten ytterligare, är påkallat att åtgärder vidtas för att inskräpa vikten av att förvaltningsdomstolarna verkligen redovisar tydliga domskäl.

I svensk rätt föreskrivs för mål i allmän domstol att domen ska ange domskälen med uppgift om vad som är bevisat i målet (17 kap. 7 § och 30 kap. 5 § p. 5 RB). För förvaltningsdomstolarnas del föreskrivs i 30 § FPL att det av avgörandet ska framgå de skäl som har bestämt utgången. Det kan ifrågasättas om det finns skäl för att upprätthålla denna skillnad.

Enligt utredningen är bevisfrågorna inte särskilt framträdande i många måltyper i förvaltningsdomstol (s. 134). Detta skulle kunna uppfattas som att det inte finns skäl för att i FPL ha en bestämmelse som svarar mot den i 30 kap. 5 § p. 5 RB. Å andra sidan skulle en skyldighet för förvaltningsdomstolarna att i domskälen ange uppgift om vad som är bevisat i målet i normalfallet inte medföra någon ökad arbetsbörda för domarna i de fall sakläget i målet är ostridigt. En bestämmelse av detta slag skulle däremot stärka rättssäkerheten och ge grund för tydligare redovisning av domskäl i sådana mål, såsom skattemål och mål om offentlig upphandling, där bevisfrågor ofta har en central betydelse i målet och för vilka det därför är av stor vikt att domstolen anger särskilt vad som är bevisat i målet. Nu nämnda måltyper är också mycket vanligt förekommande i förvaltningsdomstolarna. Mot denna bakgrund anser Advokatsamfundet att bestämmelsen i 30 § FPL bör kompletteras med en bestämmelse av motsvarande innebörd som den i 30 kap. 5 § p. 5 RB dvs. att domskälen även ska innehålla uppgift om vad som är bevisat i målet.

Det finns även anledning att samtidigt överföra bestämmelsen i 13 § förordningen om mål i allmän förvaltningsdomstol – som bl.a. föreskriver att i en dom ska anges parternas yrkanden och invändningar – till 30 § FPL. Även detta är en åtgärd som skulle stärka rättssäkerheten och inskräpa vikten av tydliga domskäl.

Officialprincipens tillämpning

Såsom utredningen redogör för är förvaltningsprocessen numera en tvåpartsprocess där den enskilde så gott som alltid har en myndighet som motpart (s. 125 f.). Regeringens proposition Tvåpartsprocess m.m. i de allmänna förvaltningsdomstolarna (1995/96:22) innebar en reform av förvaltningsprocessen i de allmänna förvaltningsdomstolarna. En generell obligatorisk tvåpartsprocess i förvaltningsprocessen infördes. Det allmänna har efter reformen företrätts av den myndighet som först beslutat i saken. Myndigheten har som regel rätt att överklaga domstolens dom. Dessutom är myndigheten även motpart om en enskild överklagar myndighetens beslut till domstol. Syftet med reformen var att avlasta domstolarna utredningsansvaret för sakfrågorna i målen. Det ansvaret borde snarare vara parternas i en tvåpartsprocess, eftersom det finns en uppenbar risk för att en domstol som självmant inhämtar utredning i målet kan komma att uppfattas som partisk. Regeringen menade även att tvåpartsprocessen kan öka den enskildes förståelse för sakomständigheterna i målet genom att beslutsmyndigheten bemöter överklagandet (anf. prop., s. 78 f.).

Reformen innebar dock ingen ändring av förvaltningsdomstols bundenhet till omständigheterna i målet. Rättens avgörande av mål skall enligt 30 § FPL alltjämt grundas på vad handlingarna innehåller och vad i övrigt förekommit i målet. Detta bör läsas tillsammans med 8 § samma lag, som uttrycker den så kallade officialprincipen: Rätten ska se till att målet blir så utrett som dess beskaffenhet kräver.

I förarbetena till bestämmelserna, som härrör från början av 1970-talet, ansågs att förvaltningsmålen har särdrag som skiljer sig från sådana dispositiva tvistemål som förekommer vid de allmänna domstolarna där förhandlingsprincipen gäller.

Förvaltningsmålen borde därför alltså betraktas som i princip indispositiva. Det innebär att domstolarna inte är bundna av medgivanden, erkännanden och vitsordanden och att avgörande kan grundas på omständigheter som inte uttryckligen åberopats av part och med beaktande av bevisning som domstolen själv hämtat in (se t.ex. Wennergren och von Essen, Förvaltningsprocesslagen m.m. En kommentar, Zeteo den 1 september 2013, inledningen, underrubrik "Dispositiva eller indispositiva mål?").

Sedan dessa uttalanden gjordes har processen i förvaltningsdomstolarna förändrats i många avseenden, inte minst genom tvåpartsprocessen. Såsom utredningen redogör för har Högsta förvaltningsdomstolen (HFD) i några refererade avgöranden funnit att endast omständigheter som en part åberopat kan läggas till grund för en allmän förvaltningsdomstols prövning (s. 126). Utredningen redogör t.ex. för mål om återkallelse av yrkeslegitimation och annan disciplinpåföljd samt andra administrativa ingripanden.

I skattemål har HFD exempelvis sagt att frågan om huruvida eftertaxering kan ske endast ska bedömas med beaktande av den av det allmänna anförda grunden härför (RÅ 1987 ref. 97). Även i andra avgöranden i skattemål har HFD anpassat sin prövning till hur skattemyndigheten utformat sin talan och den utredning som presenterats i målet (t.ex. RÅ 1992 ref. 21).

Vid offentlig upphandling har HFD (RÅ 2009 ref. 69) sagt att huvudprincipen är att den part som uppger att en upphandling är felaktig på ett klart sätt ska ange på vilka omständigheter han grundar sin talan. Uttalandet tar enligt sin ordalydelse sikte på den enskilde part som är sökande i målet. I domskälen säger dock domstolen att mål om offentlig upphandling i princip gäller ekonomiska förhållanden mellan enskilda näringsidkare och alltså liknar sådana dispositiva mål där man inom den allmänna processrätten tillämpar förhandlingsprincipen. Enligt domstolen leder det till att officialprincipen måste tillämpas på ett försiktigt sätt i mål om offentlig upphandling.

Advokatsamfundet kan emellertid konstatera att rättstillämpningen inte är enhetlig i detta avseende. I underinstanserna kan t.ex. en begäran om överprövning av en offentlig upphandling avslås på den grunden att domstolen anser att skaderekvisitet inte är uppfyllt, trots att den offentliga motparten enbart bestridit bifall på grund av en annan uppfattning än sökanden när det gäller felpåståendet. Domstolarna kan även "åberopa" egna grunder för hur ett förfrågningsunderlag ska uppfattas, som inte åberopats av den offentliga parten. Domstolarna inhämtar regelmässigt utredning, förfrågningsunderlag och annat, även om utredningen inte åberopats av parterna. Ett överklagande av ett beskattningsbeslut kan avslås av domstolen med "åberopande" av omständigheter hänförliga till ett annat händelseförlopp än vad som åberopats av Skatteverket. Domstolarna kan avslå den enskildes talan med hänvisning till att en viss sakomständighet inte ansetts bevisad, trots att den offentliga parten inte förnekat omständigheten.

Enligt Advokatsamfundets mening kan det ifrågasättas om den nyss nämnda rättstillämpningen i underrätterna är i överensstämmelse med tidigare redovisad vägledande rättspraxis från HFD och med regeringens ovan omtalade intentioner med den obligatoriska tvåpartsprocessen i förvaltningsdomstolarna. Betydande rättssäkerhets-

vinster kan uppnås om rättstillämpningen bringas i överensstämmelse med vad HFD och regeringen sålunda uttalat. Exempelvis avlastas då domstolarna från utredningsansvaret för sakfrågorna i målet, vilket minskar risken för att de uppfattas som partiska. Genom att den allmänna parten tvingas bemöta de grunder som den enskilde parten åberopar, kan den enskildes förståelse för sakomständigheterna och utgången av målet öka.

Advokatsamfundet anser mot denna bakgrund att det, i de materiella regelverk som gäller för de nu diskuterade måiltyperna (och eventuella andra måiltyper där motsvarande ändamålsöverväganden gör sig gällande), bör införas en bestämmelse av innebörd som den i 17 kap. 3 § andra meningen RB, dvs. att dom inte får grundas på omständighet som inte av part åberopats till grund för hans talan. Detta skulle i avsevärd grad stärka rättssäkerheten och förutsebarheten i rättstillämpningen.

Advokatsamfundet vill också framhålla att t.ex. skattemål ofta ställer mycket höga krav på den skattskyldige att utföra sin talan, bl.a. mot bakgrund av att målen regelmässigt rör komplicerade materiella skattefrågor och till sin natur inte sällan är komplexa och svåröverskådliga. En aktiv processledning riskerar att leda till att utredning i målet som tillkommit på rättens initiativ, kan vara till den skattskyldiges nackdel. Materiell processledning gentemot den skattskyldige bör därför ske med försiktighet. Förberedelser och processlägesöversikter i sådana mål, bör dock vara huvudregel. Regeringen bör överväga möjligheterna för den skattskyldige att få rättsligt biträde förordnat och ersatt av allmänna medel i mål av detta slag.

Specialisering av skattemålshanteringen (avsnitt 7)

Det är klart önskvärt från ett rättssäkerhetsperspektiv att en specialisering sker beträffande skattemål med hänsyn till den komplexitet som såväl lagstiftningen som målen i sig uppvisar. Advokatsamfundet ansluter sig därför till utredningens slutsats att ökad specialisering är nödvändig.

Härutöver vill Advokatsamfundet särskilt framhålla behovet av att rekrytera specialister från näringslivet. Detta för att erhålla en bredare domarbas som har olika erfarenheter och bakgrund. Det är väsentligt för den skattskyldiges förtroende för domstolen, att domstolen inte framstår som fiskalt inriktad.

Vissa frågor rörande förvaltningsrättens sammansättning (avsnitt 8)

Förvaltningsrättens sammansättning i skattemål

Advokatsamfundet tillstyrker förslaget att domförhållsreglerna beträffande skattemål och tullmål ska ändras så att förvaltningsrätt som huvudregel är domför med två lagfarna domare vid prövning av mål enligt skatteförfarandelagen och tullagen samt att nämndemän endast ska ingå i rätten om det finns anledning till det med hänsyn till frågorna i målet. Advokatsamfundet vill emellertid framhålla att det vore önskvärt att helt ta bort nämndemannamedverkan i detta avseende – således även i mål som innehåller t.ex. mer omfattande bevisvärderingsfrågor och skälighetsbedömningar.

Tydligare regler om muntlig förhandling (avsnitt 11)

Muntlig förhandling i förvaltningsrätt

Advokatsamfundet tillstyrker utredningens förslag om att stärka enskild parts rätt till muntlig förhandling i förvaltningsrätten.

I samband med muntlig förhandling sker inspelning av vittnesförhör, vilket möjliggör för kammarrätten att vid överprövning ta del av det som sagts vid förhöret. Vid den muntliga förhandlingen ges normalt klaganden möjlighet att framföra sin syn på frågorna som är föremål för prövning och, om den klagande har ombud, ställer ombudet frågor som klaganden besvarar. I samband härmed ges även motparten och domstolen möjlighet att ställa frågor till klaganden. Denna del av den muntliga förhandlingen spelas normalt inte in. Något hinder mot att även denna del av den muntliga förhandlingen spelas in finns inte i FPL, men det finns inte något uttryckligt stöd härför och härvid saknas även bestämmelser om hur kammarrätten ska förhålla sig till en sådan inspelning vid en överprövning.

Om endast vittnesförhör spelas in vid förhandlingen i förvaltningsrätten, kommer kammarrätten vid en överprövning att kunna ta del av en begränsad del av det som framförts muntligen under förhandlingen i förvaltningsrätten och informationsunderlaget blir mer begränsat än det underlag som förvaltningsrätten tagit del av och som förvaltningsrätten lagt till grund för sin dom. Detta är inte minst allvarligt mot bakgrund av att protokoll från muntlig förhandling nu standardiserats samt om möjligheten till muntlig förhandling föreslås begränsas i kammarrätten (se nedan). Advokatsamfundet vill härvid framhålla att det kan finnas ett behov av att hela förhandlingen i förvaltningsrätten spelas in för att ge kammarrätten samma underlag som förvaltningsrätten vid sin överprövning och att särskilda bestämmelser härom bör övervägas att införas i FPL.

Muntlig förhandling i kammarrätt

Utredningen föreslår ett slopande av enskild parts rätt till muntlig förhandling i kammarrätt som gäller om enskild som för talan i målet begär det samt förhandlingen ej är obehövlig och ej heller särskilda skäl talar emot det (9 § tredje stycket FPL). För kammarrätternas del föreslås i stället att muntlig förhandling ska hållas när det kan antas vara till fördel för utredningen (förslaget till ny lydelse av 9 § andra stycket).

Advokatsamfundet avstyrker förslaget som leder till en inskränkning av enskildas rätt till muntlig förhandling. Förslaget går stick i stäv med utredningens uppdrag att stärka rättssäkerheten.

Advokatsamfundet instämmer inte i utredningens analys att det med den extensiva tolkning av begreppet ”till fördel för utredningen” som förordas inte finns anledning till oro för att ett yrkande om muntlig förhandling i kammarrätten ska nekas i större utsträckning i dag (s. 336). Tvärtom, riskerar den nya skrivningen att leda till att ett större

antal yrkanden om muntliga förhandlingar avslås i kammarrätterna – detta inte minst mot bakgrund av hur sällan muntliga förhandlingar i dag hålls av utredningsskäl.

Utredningens syfte med förslaget anges vara att tyngdpunkten i dömandet ska ligga i första instans och att kammarrätternas uppgift i första hand ska vara att överpröva domar och beslut från förvaltningsrätterna (s. 335). Advokatsamfundet har visserligen inget att erinra mot detta syfte, men ifrågasätter om syftet verkligen kan uppnås med hänsyn till övriga regler i FPL och den rättstillämpning som för närvarande sker i förvaltningsrätterna.

Såsom utredningen framhåller finns det brister i förvaltningsdomstolarnas materiella processledning (s. 328). Advokatsamfundet har i detta yttrande, när det gäller förvaltningsdomstolarnas redovisning av domskäl, pekat på brister även i detta avseende. Även när det gäller förvaltningsdomstolarnas tillämpning av officialprincipen kan det, som också har redovisats i detta yttrande, konstateras att rättstillämpningen inte överensstämmer med vägledande rättspraxis från HFD och med regeringens intentioner med tvåpartsprocessen.

Nämnda omständigheter medför att domar och beslut från förvaltningsrätterna många gånger kan te sig ganska överraskande för den enskilde. Avgörandena kan i vissa fall t.o.m. grundas på omständigheter som inte åberopats av den offentliga motparten. Grunderna för den offentliga motpartens talan kan många gånger vara svår att uppfatta och det är då först genom förvaltningsrättens dom i målet som det går att bedöma vilka omständigheter förvaltningsrätten fäst avseende vid. Detta medför att det ofta är svårt att bedöma i vad mån det är påkallat att begära muntlig förhandling i förvaltningsrätten. Under dessa förhållanden är det inte förenligt med grundläggande rättssäkerhetsintressen att nu inskränka rätten till muntlig förhandling i kammarrätten.

Härtill kommer att det, till skillnad från vad som gäller för de dispositiva tvistemålen del, i FPL inte finns några regler om ändring av talan eller om åberopande av nya omständigheter i kammarrätten. Detta innebär att processen i kammarrätten många gånger kan utgöra en väsentligen helt ny prövning av målet jämfört med den prövning som skett i förvaltningsrätten. Med hänsyn härtill skulle en utformning av 9 § FPL i enlighet med utredningens förslag – där den enskildes rätt till muntlig förhandling skulle skilja sig åt beroende på om det är en förvaltningsrätt eller kammarrätt som prövar målet – inte överensstämma med regelverket i övrigt i FPL.

Mot denna bakgrund avstyrker Advokatsamfundet den föreslagna begränsningen av de enskildas rätt till muntlig förhandling i kammarrätterna.

Hänskjutande av prejudikatsfrågor (avsnitt 14)

En skattskyldig har i vissa fall möjlighet att ansöka hos Skatterättsnämnden för att få klarhet i en skattefråga. Handläggningstiden för ett förhandsbesked, med eventuell överklagande, uppgår till mellan ett till två år.

Om en fråga är föremål för process, revision eller motsvarande meddelas dock inte förhandsbesked. Allmänna ombudet har däremot möjlighet att föra fram en fråga som är föremål för process, revision eller motsvarande till Skatterättsnämnden för prövning. Ett särskilt hinder har dock uppkommit genom att HFD i dom (RÅ 2009 ref. 92) uttalat att allmänna ombudet är förhindrad att ansöka om förhandsbesked med grund i ett obligatoriskt omprövningsbeslut, då den enskilde klagat till allmän förvaltningsdomstol, eftersom det då kan föreligga risk för att samma sak prövas i två instanser samtidigt. Av betänkandet Förbättrat förhandsbeskedsinstitut, framgår att efter HFD:s avgörande har allmänna ombudet i princip upphört att ansöka om förhandsbesked och det framgår vidare att antalet ansökningar dessförinnan var färre än väntat (SOU 2014:62, s. 81). Vidare ges förslag på hur uppkommen situation ska hanteras.

Advokatsamfundet vill härvid framhålla behovet av att få en snabbare handläggningstid inom förvaltningsprocessen i mål som inte har förtur. Den osäkerhet som uppstår bl.a. för den skattskyldige vid en handläggning av skattemål hos förvaltningsrätten och kammarrätten, som normalt tar två till fyra år, leder till stora praktiska bekymmer. Vid en prövning av HFD förlängs prövningstiden ytterligare. En möjlighet att få en prejudikatsfråga hänskjuten till HFD redan i samband med handläggningen i förvaltningsrätten, skulle ge en betydligt förbättrad rättssäkerhet och även förbättra den skattskyldiges förutsebarhet. En sådan möjlighet torde också leda till ekonomiska vinster för såväl det allmänna som de enskilda då möjlighet finns att vilandeförklara liknande mål i avvaktan på HFD:s prövning. Advokatsamfundet anser att hänskjutning av prejudikatsfrågor från förvaltningsdomstolen, i enlighet med förslaget i här aktuell utredning, eventuellt i kombination med en ökad möjlighet för allmänna ombudet att ansöka om förhandsbesked enligt förslag i utredningen ovan, skulle ge en klart förbättrad rättssäkerhet för den enskilde och finner därför att förslaget bör utredas närmare.

Förkortade överklagandetider (avsnitt 16)

Advokatsamfundet avstyrker förslaget att förkorta tiden för överklagande avseende domstols avgörande i mål om socialförsäkring och mål om arbetslöshetsförsäkring till tre veckor.

Advokatsamfundet vidhåller sin inställning, vilken framfördes i yttrande över departementspromemorian En mer ändamålsenlig förvaltningsprocess (Ds 2010:17), att fördelarna med en förkortad överklagandetid inte uppväger de nackdelar som förslaget kommer att leda till för den enskilde parten ur ett rättssäkerhetsperspektiv. En kortare överklagandetid försvårar för de enskilda, som ofta saknar ombud, att tillvarata sin rätt. Den omständigheten att handläggningstiderna för målen i domstolarna kommer att kunna förkortas är i och för sig positivt även från den enskildes perspektiv, men mot bakgrund av de mycket långa handläggningstiderna hos beslutsmyndigheten lär en minskning i handläggningstid om några veckor i domstol sakna reell betydelse för många.

Ytterligare frågor som kan påverka den fortsatta utvecklingen av förvaltningsprocessen (avsnitt 18)

Prövningstillstånd i kammarrätten

Utredningen föreslår även att införandet av prövningstillstånd i skattemål i kammarrätten bör utredas.

Advokatsamfundet motsätter sig att prövningstillstånd införs i skattemål och anser att rätten till en fullständig prövning i två domstolsinstanser ska kvarstå. Detta framförallt med hänsyn till att vid bedömningen av frågan om prövningstillstånd görs endast en mindre ingående prövning av målet. Därmed föreligger sämre möjligheter att få till stånd en ändring av felaktiga domar och en större risk för rättsförluster för de skattskyldiga.

Advokatsamfundet ansluter sig till Kerstin Nyquist och Mahmut Barans särskilda yttranden i denna del. Vidare hänvisas till Advokatsamfundets yttrande över betänkandet Mål och medel – särskilda åtgärder för vissa måltyper i domstol (SOU 2010:44), vari bl.a. framfördes följande.

Skattereglerna är många gånger mycket komplicerade och innehåller inte sällan såväl omfattande och svåröverskådligt processmaterial som svåra rätts- eller bevisfrågor. Ytterligare en omständighet att beakta är de långtgående rättsverkningar för den enskilde med inslag av straffansvar i form av skatte- och avgiftstillägg, som ofta är förekommande i skattemål. Till detta kommer att den enskilde sällan företräds av ombud, då ersättning normalt inte medges för rättsligt biträde i skatteprocessen. Allt detta talar enligt Advokatsamfundet för det olämpliga i att införa prövningstillstånd i skattemål.

Övriga lagförslag

Advokatsamfundet har ingen erinran mot övriga lagförslag.

SVERIGES ADVOKATSAMFUND

Anne Ramberg/

genom Maria Billing